

Konec devatenáctého století je v evropském umění charakterizován poměrně výrazným návratem k antice. Tato práce zkoumá recepci a aktualizaci antické tradice na básnickém materiálu Jiřího Karáska ze Lvovic a Stanislava Kostky Neumanna. Raná, dekadentní fáze Karáskovy tvorby je charakterizována jako model daidalsko-dionýský, dekadentní poezie Neumannova jako model dionýsko-daidalský a druhé stadium Karáskova básnického díla, poznamenané klasicizujícími tendencemi, jako model apolinský. Tyto modely recepcce jsou chápány jako komplementární. Jako interpretační klíč ke všem třem modelům jsou zvoleny Hockeho a Curtiova teorie velkého manýrismu, tedy střídání manýristických a klasických epoch v evropských kulturních dějinách, a Nietzscheho dichotomie klasické antiky coby kombinace prvku dionýského a prvku apolinského. Neomanýristická interpretace Karáskova díla je pak podpořena interpretací dekadentní poetiky jako nové gnóze, byť svérázně recipované. Recepci antiky tu tak můžeme chápat velmi široce jako hledání společného kořene, kulturní či antropologické konstanty vedoucí napříč dějinami, nikoli striktně jako pouhé přejímání antických motivů.